

Oops!

Er was iets met een kraan; ik ben nu vergeten wat. In de grijze oudheid, toen loodgieters nog deel van het gemene volk uitmaakten riepen we nog wel eens zo'n vakman in, maar tegenwoordig kunnen alleen millionairs zich dat nog maar zonder monetaire catastrofe veroorloven. Loodgieters hebben zich op één lijn gesteld met dokters en advocaten en komen niet zo maar eens kijken naar je probleem, zoals vroeger, maar komen officieel met een dure gespecialiseerde vrachtwagen voor je deur. Dit grapje alleen kost je al tientallen dollars, want het rijden dat *zij* doen is zowat twintig keer zoveel waard als het rijden wat *jij* doet. Zijn ze eenmaal binnen, dan stellen ze een diagnose en schrijven die met net zo'n onleesbare hand als die van hun huisarts op een deftig formulier in zesplo, waarna je verzocht wordt op de stippellijn te tekenen.

We bezaten eens een half dozijn bungalows, zo'n stukje vastgoed dat in California een "court" genoemd wordt. Dit waren zes éénslaapkamer-woningen, die we voor het merendeel aan langharige alleenstaande jongemannen verhuurden. De lengte van hun haar is niet zo maar een loze opmerking, want dit gaf nog wel eens aanleiding tot opgestopte wastafels. Samen met zeep, shampoo en godweetwatnogmeer bouwen haren in afvoerpijpen keiharde obstakels, die niet zo maar, zonder behulp van een loodgieters-instrument, opgeruimd kunnen worden.

Zo'n instrument, weet ik nu, heet een "snake", een slang dus. Toen wij voor de eerste keer met zo'n opgestopte wastafel te doen hadden wisten we niet beter dan een expert in te roepen. Een snake was voor ons toen nog een volkomen mysterieus voorwerp, waarvan wij het bestaan nauwelijks vermoedden.

Do loodgieter die kwam ben ik eeuwig dankbaar. Hij was at wat ouder, en ik vermoed dat zijn door het gieten van lood verzamelde schaapjes zich al geruime tijd op het droge hadden bevonden, want, nadat hij de wastafel in luttele minuten weer aan het doorlopen had gekregen en mij van vijftwintig dollar ontlast had, gaf hij mij het advies dat hem zonder twijfel voor de rest van zijn leven de gramschap van de hele loodgieterende broederschap op de hals gehaald heeft."

Kijk, Simon," zei hij. (Ik ben er nu aan gewend, en zou het niet anders willen, maar dit vond plaats in de tijd dat ik nog steeds een klein schokje kreeg als zo'n wildvreemde Amerikaan, die ik waarschijnlijk nooit meer zou terug zien, mij met mijn voornaam aansprak. In Holland, zeker als je nog niet betaald hebt, ben je Meneer Zo-en-zo, en het kan jaren duren voordat de man uitvindt welk geheim er achter je Initiaal schuilt. En dan is het nóg de vraag of hij ooit do brutaliteit zal opbrengen om die wetenschap om te zetten in famillariteit. Wel, ieder land zijn eigenaardigheden.)

Nadat mijn geschokte gevoelens zich enigszins hersteld hadden begreep ik dat hij het beste met me voor had. Hij legde me namelijk uit hoe ik zelf met zo'n snake m'n afvoerproblemen kon oplossen.

"Je hebt hier zes bungalows, met zes wastafels en zes douchecellen. Zo'n akkefietje als dit kost je iedere keer vijftwintig dollar, en dat wordt vast nog wel meer, later. (Behalve dat hij een filantropische inslag had, had hij dus nog profetische talenten op de

koop toe). “Zo’n snake als dit,” hij hield hem op voor mijn inspectie, “kost twaalf-vijftig en je kunt hem in iedere ijzerwinkel kopen.”

Ik hoop maar dat ik hem uitvoerig bedankt heb. Niet alleen dat dit eenvoudige apparaatje honderden dollars uit begerige loodgieterszakken heeft kunnen houden, het zette ons op het pad van de doe-het-zelf-loodgieterij. Eigenlijk is niets erg moeilijk of ingewikkeld; een mens kan haast alles leren.

Toen er dus iets met een van onze eigen kranen loos was — jaren later — bedacht ik me geen moment: ik sloot het water af, wat ik tot mijn schade geleerd had eerst te doen; Na de kraan in zijn componenten ontleed te hebben vond ik uit waar het schortte. Een van de onderdelen had de geest gegeven en diende vervangen te worden.

Nu weet je lang niet altijd hoe zo’n onderdeel heet, in het Engels, of zelfs in ‘t Hollands. Je moet je vaak behelpen, bij de ijzerhandelaar, door de functie van het deeltje uit te leggen, of het bijvoorbeeld in de lucht te tekenen; gebarentaal moet welhaast vanaf de Grote Spraakverwarring zijn vruchten hebben gedragen.

Als het om eenvoudige, dagelijks voorkomende voorwerpen gaat weet je daar al gauw de benamingen van. *Screw, washer, nut, nail, tach, brad* hebben snel na de eerste onwennigheid hun geheimzinnigheid verloren, maar er kunnen jaren, zelfs decennia, voorbijgaan, tevreden doorlevend, terwijl je compleet onbekend met met het woord “*grommet*”, om maar een extreem te noemen.

Met die loodgieterij is het waarschijnlijk zo, net als in de medische wereld, dat de bedrijvers ervan hun paraphernalia namen geven die een normaal mens nooit zou gebruiken, want mysterie produceert macht en macht betekent geld.

We hadden dus geen idee waarnaar te vragen, bij naam, maar we hadden tot dusver altijd nog succes gehad met onze uitleggerijen, waardoor we ons niet overdruk maakten.

In de *hardware store* werden we meteen aangeklampt door een wat oudere heer, die, zoals dat hoort in Amerika, vroeg hoe hij ons van dienst kon zijn. Dat was natuurlijk welkom, want er gaat niets boven een ijzerwinkel-expert als je niet zeker van het op de kop te tikken artikel bent. Die lui weten zelfs grommets te vinden, in de meest obscure hoeken van de zaak. We legden dus uit dat het hier ging om iets dat met badkamers te maken had en hij verwees ons naar de afdeling *plumbing*. Hij liep mee en duidde aan waar de rekken waren met de mysterieuze glimmende voorwerpjes, onontbeerlijk voor de zich wassende mensheid.

Nu kregen wij al snel het idee, dat deze man waarschijnlijk weinig of in het geheel geen verstand had van loodgieterij, want hij wees ons, zelfs na herhaald uitleggen, steeds de verkeerde dingen aan. Bovendien leek hij erg verveeld en kon bij tijd en wijle een geeuw nog net onderdrukken, als hij zag dat we naar hem keken. Misschien was hij een timmerman geweest, of een dakbedekker, die nooit iets aan de onderzijde van een huis te maken had gehad. Of een boekhouder die zijn pensioen wat wilde augmenteren. Ook behoort een zware nacht gehad hebbend tot de mogelijkheden, als je zijn voor driekwart gesloten oogleden in aanmerking nam.

Mijn vrouw, die, het moet even gezegd, weinig geduld heeft in dit soort omstandigheden, had me at een paar keer aangestoten, waarna we onafhankelijk in een ander rek gingen zoeken, maar de man, die tenslotte betaald werd om behulpzaam te zijn, week niet van onze zijde, dan weer dit, dan weer dat voor ons onbruikbare voorwerp aanwijzend, waarschijnlijk in de hoop eens, door het proces van eliminatie, op te komen met het passende deeltje.

Soms is het mogelijk om van zo iemand af te komen door bijvoorbeeld te zeggen: “Dank u, we vinden het zelf wel,” of iets in die geest. Dat ontslaat de verkoper van zijn hulpplicht en laat jou verder vrij om je eigen gang te gaan. Je kunt ook zeggen, maar dan beter in het Hollands, zoals mijn vrouw deed: “Zeg, laten we van deze zak af zien te komen — ik denk dat-ie een beetje achterlijk is.”

Ik beaamde dat, maar de klerk, in gezegende onbekendheid met zijn onflaterende evaluatie, bleef bij ons rondhangen tot we eindelijk het part gevonden hadden. Hij liep met ons terug naar de kassier; we betaalden, en hij bracht ons zelfs naar de deur, die hij beleefd voor ons opende. Toen mijn vrouw langs hen kwam zei hij, weliswaar met een Limburgs accent: “U spreekt nog een aardig mondje Hollands, mevrouw.”